

Kristian Anttila, Vemsomhelst, Vadsomhelst

Och jag var fyra sm r d svrtan smg sig in i mig
Frlamade mitt ga och min fot
Och jag var nio sm r d ryktet viskade sig fram;
Mot pojkens mrker och natt finns ingen bot

S det var utan strre hopp mitt hjrta lttade ankar och for
Det r utan strre hopp jag nskar det tillbaks, men jag r van:

Det frdes ett sllsamt krig inuti min kropp
Men ingen kan slss som jag
Trsten rev och hoppet svek
Men nd lever jag kvar
Kanske av ren vana...

Och jag var tio sm r d svrtan klste sig fast i mig
Frrdde och frseglade min kropp
Och jag var elva sm r d jag fick svrtan helt bre ut sig i mig
Och lt den frmrka lt den helt delgga mitt hopp

S det blev utan strre trots jag lt mitt hjrta f fly och dog
Det r utan strre hopp jag nskar det inte var frst d det frstod;

Det frdes ett sllsamt krig inuti min kropp
Men ingen kan slss som jag
Trsten rev och hoppet svek
Men nd levde jag kvar

Hruffifr hela vrlden ett skdespel
Hruffifr jag kastar stenar p dom som ler
Hruffifr jag fick mina nglar men vill bara ner
Fr dom enda knslor jag lrt mig slppa in var dom som sved

...Men det lser sig
Det lser sig
Det lser sig
Sg mig det lser sig

Vemsomhelst
Vemsomhelst
Vemsomhelst
Vadsomhelst